

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Iustitia || Britannica,|| Sive || Anglica,|| Qvae Contra
Chri-||sti Martyres Conti-||nenter exercetur**

Sander, Nicholas

Ingolstadii, 1584

VD16 S 1610

Insigne Martyrivi loannis Feltoni pro Pontificis Romani Primatu in Anglia
susceptum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11272

INSIGNE MARTYRIVM IO.

annis Feltoni pro Pontificis Ro-
mani Primatu in Anglia
susceptum.

HIVS V. Pontifex maximus cum
videret, Elisabetham supremi
Ecclesiæ Capitis locum in omni
Anglia, eiusdemq; Capitis præci-
puam auctoritatem atq; iurisdictionem mon-
struosè sibi usurpasse, Missæ sacrificiū, preces,
ieiunia, ciborum delectum, cælibatum, ritusq;
Catholicos aboleuisse, libros manifestam hæ-
resim continentes toto Regno proposuisse, im-
pia mysteria & instituta ad Caluini præscri-
ptum, à se suscepta & observata, etiam à subdi-
tis seruari mandasse: Episcopos, Ecclesiarū Re-
ctores, & alios sacerdotes Catholicos suis Ec-
clesiis & beneficiis eiecisse, ac de illis & aliis re-
bus Ecclesiasticis in hæreticos homines dispo-
suisse, deq; Ecclesiæ causis decernere ausam,
Pralatis, Clero, & populo, ne Romanam Ec-
clesiam agnoscerent, neue eius præceptis san-
ctionibusq; Canonicis obtemperarēt, interdi-
xisse:

xisse: plerosq; etiam in nefarias leges suas venire, & Romani Pontificis auctoritatem atq; obedientiam abiurare, & solam in spiritualibus & temporalibus Dominam agnoscere, iureiurando coëgisse: Catholicos Antistites & Ecclesiarum Rectores in vincula coniecisse, ubi multi diuturno languore confecti extremum vitæ diem finiissent: cumq; dicta Elisabetha animum ita obfirmatum intelligeret, ut non modò pias Catholicorū Principū de sanitate ac cōuersione preces, admonitionesq; cōtemneret, sed ne Sedis quidem Apostolicæ Nuntios in Angliā traicere permetteret: præfatus dolorē se lenire nō posse, q̃ adduceretur in unā animaduertere, cuius Maiores de Repub. Christiana tantopere meriti essent, de Apostolica potestatis plenitudine declarauit, prædictā Elisabetha hæreticā, & hæreticorum fautricem, eiq; adherentes in prædictis anathematis sententiā incurrisse, quin etiā prætēso Regni prædicti iure, necnō omni & quocunq; dominio, dignitate, priuilegiisq; priuatā. Itē procures, subditos & populos dicti Regni, ac ceteros oēs, qui illi quomodocunq; iurauerāt, à iuramēto huiusmodi,

ac omni prorsus domini, fidelitatis & obsequij debito, perpetuò absolutos, prout illos tunc sententia suæ auctoritate absoluit, & priuauit eandem Elisabeth prætenso iure Regni, aliisque omnibus supradictis. Præcepitque & interdixit vniuersis & singulis proceribus, subditis, populis, & aliis prædictis, ne illi eiusdemque monitis, mandatis & legibus auderent obedire. Qui secus agerent, eos simili anathematis sententia innodauit.

Hanc sententiam cum Pius Quintus Romæ typis mandari iussisset, voluisset ut earum literarum exempla Notarij publici manu, & Prælati Ecclesiastici, eiusque Curie sigillo obsignata, indubitata fidem in iudicio & extra illud, ubique gentium facerent: ita diuinitus comparatum est, ut exemplum quoddam huius declaratorie sententiae in Angliam ad Iohannem Feltonum deferretur, virum & generis nobilitate satis clarum, & animi fortitudine multò clariorem. Is enim Catholicae fidei studio zeloque adductus, cum penè desperatam patriæ suæ valetudinem non nisi acerbissima aliqua medicina restitui posse animaduert-

ret,

ret, noluit committere, ut hac sententia summi Pastoris ciues ac proximos suos lateret. Itaque anno Domini 1570. in ipso Corporis Christi festo, dictam Pij Quinti sententiam in ciuitate Londinēsi ad fores Episcopi iuxta summum Templum publicè affixit. Steterunt literæ in loco publico sub clara luce, penè usq; ad horam octauam sequentis diei, & à plurimis visæ, à multis lectæ, à nonnullis etiã transcriptæ esse dicuntur. Et alius quidem, qui Feltono eas literas affigenti astabat, cum ex Insula profugeret, admonuit Feltonum, ut sibi quoq; per fugam consuleret. Feltonus recusauit id facere, contestatus, se in omnem euentum per Dei gratiam paratum fore. Cum verò hac de re diligentissimè quæreretur, Ioannes Feltonus, tandem apprehensus dignum se Iesu Christi & Primatus ab eo instituti testem exhibuit. Interrogatus enim quid sibi videretur de his literis, paululum cunctatus, tandem respondit: Si verè Pij Quinti Pontificis Maximi literæ essent, meritò eas sibi venerandas videri. Se enim agnoscere, illum esse Iesu Christi vicarium in terris. Qua confessione facta, primum

mum in vincula ductus, ac deinde in iudiciū
duodecimvirale productus est, ubi de litera-
rum eiusmodi affixione palam interrogatus.
Ego (inquit) libero vos omni ulteriori solici-
tudine & labore, meq; fateor hisce literis affi-
gendis operam dedisse. Mox ubi acclama-
tum esset, Feltonum esse insignem proditorē,
omnium ludicum sententiis condemnatur.

Die igitur octavo mensis Augusti, ad sup-
plicium trahendus, in ipso carceris vestibulo,
vestem holoserica qua induebatur exuens, ad
populum astantem dixit, se ob fidem Catholi-
cam mori, eò quòd Summi Pontificis Primatū
confiteretur, negaret verò, prætensam Regi-
nam summum Ecclesie caput esse. Moxq; in
cratem iniectus, coniecit oculos in cælum, &
Psalmos Pœnitentiales intentissimo studio re-
citavit. Vbi ad locum supplicij ventum erat, è
crate leuatur: cumq; pauorem mortis aliquem
sibi obrepere sentiret, seipsum allocutus: Quid
hoc est (inquit) Felton? An mortem times?
Moxq; scalam iussus conscendere, illam ianu-
am in conspectu habuit, in qua sententiam
Pij V. affixerat, & manu ad illam extenta: ve-
rè

re (inquit) ibi literæ Pontificis Maximi contra prætentam Reginam propositæ fuerunt, & nunc pro fide Catholica mori paratus sum. Interpellârunt eum qui aderant, & admonuerunt, ut veniam à Regina peteret: quibus ille ait: Non læsæam. Sed si quem læsi, ab illo (inquit) atque adeò ab omni mundo veniam peto. Ita cum oculos ad cælum leuaret, ac in Dei manus animam fidelem commendaret, torque in collum iniecto, de scala deiectus est, ubi cum aliquantulum pependisset, funis præscindi iubetur, ut viuis adhuc reliqua tormenta subiret. Cui verò id officij commissum erat, nō nihil moratus dicitur, ut pœna hominis parceret. Verum urgente Magistratu viuis in terrâ demittitur. Ibi amputantur virilia, & in ignem propositum coniiciuntur. Tū autē venter aperitur, viscera eruuntur, ipsum cor effoditur, ac neq; adhuc finis. Nā & caput præscinditur, & membra in quatuor partes dissecantur. Quo spectaculo, ac præsertim tanta Nobilis viri cōstātia, sic animi hominū cōmoti sunt, ut nullares æquè, aut fidem Catholicā promouere, aut prætesæ Regine causam ledere poterit.

ILLV.